Tidsskriftet Tidsskrift for Den norske legeforening

Publisering av materiale etter Åsta-ulykken

KORRESPONDANSER

OLE JØRGEN HOMMEREN

konsernoverlege
NSB

Jeg viser til rammen *Fra sporinnsamling via DNA-analyser til identifisering* i en artikkel i Tidsskriftet nr. 30/2000 (1).

Undertegnede er konsernoverlege i NSB og har nedlagt et betydelig arbeid i forhold til de etterlatte etter Åsta-ulykken. En rekke fagpersoner har vært engasjert i oppfølgingsarbeidet, som har pågått i snart ett år. Dette arbeidet har skjedd i nært samarbeid med de etterlatte og med ivaretakelse av deres uttalte behov. Arbeidet har vært preget av varsomhet og respekt for deres situasjon. Ulykken preget lokalsamfunnene som ble rammet. Kunnskapen om hvem som omkom, og hvor og når de ble funnet er det all grunn til å tro er kjent for mange.

I nevnte artikkel publiseres bilder hvor teksten etter min mening ikke tar tilstrekkelig hensyn til personvernet. Til figur 1 er ordlyden ”den siste omkomne”. Denne teksten gjør det fullt mulig å identifisere den aktuelle personen når teksten sammenholdes med annen sannsynlig kjent kunnskap. Jeg er kjent med at de aktuelle etterlatte har denne kunnskapen. Mye taler for at dette også gjelder flere i lokalmiljøet. Etter mitt skjønn kan denne publiseringen komme i konflikt med § 21 i helsepersonelloven og kanskje også § 23.

Tidsskrift for Den norske lægeforening er et offisielt organ som leses av pressen. Risikoen for at denne informasjonen spres ukritisk er absolutt til stede. Erfaringen fra ulykken er at mange journalister har liten eller ingen respekt for andres sorg og tragedier. La oss håpe at de har tilstrekkelig kritisk sans til ikke å benytte disse bildene med den aktuelle teksten.

Uansett konflikt i forhold til taushetsplikt mener jeg at vi må vise en særskilt aktsomhet ved publisering av materiale etter avdøde personer. Publisering må ikke forekomme på en slik måte at det kan gi den minste mulighet til identifisering av den avdøde.

Hensikten med å publisere bilder fra ulykken er åpenbart å få frem vanskelighetsgraden i identifiseringsarbeidet. I den aktuelle publisering hadde dette latt seg ordne ved at teksten var endret til ”en av de omkomne . . .”.

Avslutningsvis har jeg full respekt for det vanskelige identifiseringsarbeidet som er nedlagt.

LITTERATUR

1. Sundar T. Rettsmedisinens DNA-detektiver Tidsskr Nor Lægeforen 2000; 120: 3819 – 21.

Publisert: 10. januar 2001. Tidsskr Nor Legeforen.
© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 16. juni 2026.